

[Aksel Larsen.]

interessere sig for, men jeg er bekendt med, at man mange steder ved de militære enheder i slutningen af måneden eller slutningen af kvartalet eller slutningen af finansåret har travlt med at give penge ud for ikke at blive skåret ned på det nye budget. Jeg kender tilstrækkelig mange eksempler på, at soldater — og jeg har det fra dem selv — når de er på manøvrer, har ordre til at køre så uøkonomisk som muligt med de store biler og traktorer, og hvad de nu har, for at der kan blive brugt mest mulig benzin, inden de kommer hjem til kasernerne, for ellers bliver deres tildeling næste måned skåret ned. Men der kan sikkert findes mange andre militære områder, hvor der, uden at man behøver at fyre en eneste sergent, kan spares penge, og derfor foreslår jeg, at man interesserer sig for det, så behøver man ikke at kræve så meget i nye skatter.

Må jeg så tilføje, at egentlig kunne vort parti med god ret sige, at vi slet ikke behøver at hjælpe regeringen i denne situation — heller ikke hvis den virkelig står og mangler pengene — at vi ikke behøver at hjælpe socialdemokratiet med at rage disse varme kastanier ud af ilden. Vi har i de forløbne år bragt mange tanker frem og stillet forslag dels som led i en skattereform, dels om en skatteomlægning, dels om nødvendige og rimelige nye skatteformer, og hvis man havde lyttet til os og havde sat det i værk, ville situationen for statskassen have været en helt anden. Vi har endda under påberåbelse af et votum afgivet af ligningsdirektøren gjort opmærksom på, at man uden at ændre nogen lov, kun ved administrative foranstaltninger, kunne effektivisere skatteligningen, så en betydelig del af de skatter, visse skatteydere snyder sig fra at betale, kom ind. Jeg overdriver ikke, når jeg siger, at det er omkring 5 milliarder kr., der årligt unddrages selvangivelserne. Det betyder naturligvis ikke, at staten får 5 milliarder kr. mindre i indkomstskatter, men det betyder formodentlig, at staten og kommunerne tilsammen mister et par milliarder kr. i skatter. Men blot én milliard kr. for statskassens vedkommende er jo også en slags penge.

Der har imidlertid været en uvilje såvel fra den tidligere regerings som fra de fire

gamle partiers side mod at gøre noget for at få effektiviseret skatteligningen og for at få kradsset nogle flere penge ind end dem, skatteyderne skal betale, og under de omstændigheder kan man ikke forlange, at vi skal være ubetinget velvillige, når regeringen siger, at nu må vi have nogle forbrugs-skatter, for staten fattes penge. Vi har talt meget intensivt for at få en regulær kapitalvindingsskat, men vi har foreløbig kun fået noget, som ikke er så forfærdelig meget værd; fik vi en regulær kapitalvindingsskat, ville det naturligvis også stille staten i en bedre situation. Vi har, ikke mindst når man taler om nødvendigheden af at begrænse forbruget herhjemme, sagt, at hvis man lod være med at lade staten betale en væsentlig del af reklameudgifterne, ville der muligvis blive reklameret noget mindre, og så ville folk i mindre grad blive påvirket til at købe og smide væk, men under alle omstændigheder ville statens finansielle situation blive bedre. Vi har altså foreslået en form for reklameskat, men regeringen har ikke været hjemme, når vi kom med noget sådant.

Vi har talt for, at man skulle ændre skattelovgivningen og ophæve skattefradragetsreglen. Ja, jeg må erkende, at jeg tror ikke, at en ophævelse af skattefradragetsreglen i sig selv ville give staten så forfærdelig meget større skatteindtægt; men det ville give en langt billigere administration af skattelovgivningen, og det ville jo i hvert fald forbedre statens stilling; det ville måske endda bevirke, at man ikke behøvede at have så mange sagkyndige tjenestemænd i skattevæsenet, og hvis der er mangel på den vare, der hedder sagkyndige tjenestemænd, ville det også være en lettelse.

Jeg tvivler ikke om, at tjenestemændene bliver glade for at få lønforhøjelse fra den 1. januar, det kan jo blive en 3-4-5-6 tusinde kroner eller måske mere i lønforhøjelse for kalenderåret 1965, og det er jo rart. Men med den skattelovgivning, vi har, bliver det alligevel mindre rart i det lange løb. Hvis en tjenestemand får, skal vi sige 4.000 kr. i lønforhøjelse i medfør af den lov, der blev behandlet tidligere i dag, så har han selvfølgelig de penge at leve for, og det kan være meget rart. Men så kommer vi frem til, at han skal betale skat i